

ОТВЪД РАЗЛОМА

BEYOND THE RIFT

Copyright © 2013 by Peter Watts

© Богдан Русев, *превод от английски*

© Живко Петров, *художник на корицата*

© Deja Book

София • 2015

ISBN: 978-954-28-1960-8

ПИТЪР УОТС

**ОТВЪД
РАЗЛОМА**

Превод от английски:
Богдан Русев

СЪДЪРЖАНИЕ

НЕЩАТА	7
ОСТРОВЪТ	33
ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ НА ДЖАСМИН ФИЦДЖЕРАЛД	87
СЛОВО ЗА ЕЗИЧНИЦИТЕ.....	119
У ДОМА	141
ОЧИТЕ НА БОГА	151
ПЛЪГТА СТАНА СЛОВО	165
ОБЛАЦИ	187
ЕДНОДНЕВКА (В СЪАВТОРСТВО С ДЕРИЛ МЪРФИ)	203
ПОСЛАНИК.....	225
ДЕЛОТО „ХИАКРЕСТ СРЕЩУ ВЕЛИКОВСКИ“	239
ПОВТОРЕНИЕ НА МИНАЛОТО.....	245
НИША	249
ЕПИЛОГ: НАПЪТ КЪМ АНТИУТОПИЯТА С ЕДИН РАЗГНЕВЕН ОПТИМИСТ.....	291

НЕЩАТА

Аз съм в съществото Блеър. Измъквам се през задния вход, докато светът влиза отпред.

Аз съм в съществото Копър. Надигам се от гроба.

Аз съм в съществото Чайлдс. Охранявам главния вход.

Имената не са важни. Те не са нищо повече от табелки; цялата биомаса е взаимозаменяема. Важното е това, че от мен не е останало нищо друго. Светът е изгорил всичко останало.

Виждам се през прозореца, докато крача през бурята, в тялото на Блеър. Макрейди ми е наредил да изгоря Блеър, ако се върне сам, но Макрейди все още си мисли, че съм от неговите. А аз не съм: аз съм в съществото Блеър и съм на вратата. Аз съм в съществото Чайлдс и си отварям. Създавам кратка общност, от лицата ми се протягат пипала и се гърчат едно срещу друго, преди да се преплетат: аз съм БлеърЧайлдс и обменям новини за това, което се е случило междуременно в света.

Светът ме е открил. Открил е бърлогата ми под работилницата и наполовина завършената спасителна капсула, канибализирана от вътрешностите на мъртви хеликоптери. Светът се е заел да унищожи средството ми за бягство. А след това ще се върне за мен.

Остава ми само една възможност. Разпадам се. В съществото Блеър отивам да споделя плана с Копър и да се нахраня с гниещата биомаса, която преди се наричаше *Кларк*; след толкова многобройни промени за толкова кратко време, енергийните ми резерви са опасно изчерпани. В съществото Блеър вече съм консумирало онова, което е останало от Фукс, и съм заредено за следващата фаза. Мятам огнехвъргачката на гърба си и излизам навън, в дългата антарктическа нощ.

Ще изляза в бурята и никога няма да се върна.

* * *

А бях толкова повече от това преди катастрофата. Бях изследовател, посланик, мисионер. Прекосявах Космоса, срещаш безброй светове, създавах общност: здравото преобразяваше нездравото и цялата вселена се усъвършенстваше с безкрайно мънички, радостни скокове. Бях войник, на оръжие срещу самата ентропия. Бях самата десница, с която се подобрява Творението.

Притежавах толкова мъдрост. Толкова опит. Сега не мога да си спомня всички неща, които знаех. Спомням си само това, че някога съм ги знаело.

Но си спомням катастрофата. Тя уби незабавно по-голямата част от този клон, но част от мен все пак изпълзя от разбития кораб: няколко трилиона клетки и една твърде слаба душа, за да ги задържи. Размирната биомаса избяга от мен, въпреки отчаяните ми опити да се удържа в едно: обзети от паника малки парчета месо, които инстинктивно прорастаха с всякакви наполовина припомнени крайници, за да избягат по горящия лед. Докато си върна контрола върху онова, което беше останало, огньовете вече бяха угаснали и студът се връщаше. Едва успях да създам достатъчно антифриз, за да предпазя клетките си да не се пръснат от замръзването, преди ледът да ме скове.

Спомням си и как се събудих отново: неясното връщане на усещанията в реално време, първите разпалени въгленчета на съзнанието, бавно разцъфващата топлина на мисълта, докато клетките ми се разтапяха, а тялото и душата ми се прегръщаха отново след дългия си сън. Спомням си двукраките клони, които ме бяха заобиколили, странното им бърборене и непонятната *еднаквост* на формата на телата им. Колко непригодни изглеждаха! Колко *неефикасни* бяха в морфологично отношение! Дори в това осакатено състояние, виждах толкова много

неща, които можех да поправя. Затова се протегнах. Създадох общност. Вкусих плътта на света...

...и светът ме нападна. *Нападна* ме.

Оставих онова място в руини. Бях от другата страна на планините – тук го наричат *норвежкия лагер* – и никога нямаше да успея да прекося това разстояние в двукрака обвивка. За щастие, можех да избира и една друга форма – по-малка от двукраките, но по-добре пригодена към местния климат. Скрих се в нея, докато останалата част от мен отблъскваше атаката. Избягах в нощта на четири крака и оставих пожара да заличи следите ми.

Не спрях да тичам, докато не стигнах дотук. Доближих се до тези нови клони в четирикрака обвивка; и тъй като не ме бяха виждали да приемам никаква друга форма, те не ме нападаха.

И когато един по един ги асимилирах – когато биомасата ми се промени и изля във форми, непознати за тукашните очи – аз създадох тази общност насаме, след като вече бях научило, че светът не обича онова, което не познава.

* *
* *

Аз съм самó в бурята. Все едно съм на дъното на мътно и чуждо море. Вятърът носи снега покрай мен на хоризонтални ивици; когато го уловят тесните каньони или издатини в леда, снегът се завърта в заслепяващи малки вихрушки. Но все още не съм достатъчно далеч, все още не. Когато поглеждам назад, все още виждам лагера, ярко притаен в сумрака, като ръбеста плетеница от светлини и сенки, като мехур от топлина във виещата пустош.

Докато го гледам, в лагера се възцарява мрак. Взривило съм генератора. Не е останала никаква светлина, освен от прожекторите по водещите въжета: огърлици от мътносини звезди, които се мятат напред-назад по вятъра, като аварийни съзвездия, готови да поведат изгубената биомаса към дома.

Аз не си отивам у дома. Не съм достатъчно далеч. Продължавам напред в мрака, докато не изчезват дори звездите. Слабите викове на разгневени изплашени мъже се носят по вятъра.

Някъде зад мен разчленената ми биомаса се прегрупира в по-масивни и могъщи форми в подготовка за финалния сблъсък. Можех да се присъединя към себе си, всичко в едно: да избира единството пред фрагментацията, да се събера и да намеря утеха в цялото, което е повече от съставните си части. Можех да добавя силата си в предстоящата битка. Но аз избрах друг път. Ще запазя резервите на Чайлдс за бъдещето. В настоящето има само унищожение.

А по-добре да не мисля за миналото.

Вече бях толкова дълго в леда. Не знаех колко време ще мине, преди светът да проумее какво означават следите, да дешифрира бележките и записите от норвежкия лагер и да определи с точност мястото на катастрофата. Тогавя бях Палмър; незабелязано от никого, отидох заедно с останалите.

Дори си позволих една мъничка частица надежда.

Но корабът вече не беше кораб. Не беше дори руина. Беше вкаменелост на дъното на огромната яма, пробита в ледника. Двадесет от тези обвивки можеха да застанат една върху друга и едва щяха да достигнат горния ръб на кратера. Мисълта за времето ме затисна като тежестта на целия свят: колко време беше минало, за да се образува целият този лед? Колко епохи се бяха изредили във вселената без мен?

И през цялото това време, може би милион години, не беше имало спасителна операция. Така и не се бях открило. Питам се какво означава това. Питам се дали изобщо съществувам на друго място, освен тук.

Останалото от мен в лагера ще заличи следите. Ще им се опълча в последната им битка – ще им дам чудовището, което искат да сразят. Ще ги оставя да победят. Ще им позволя да спрат да ме търсят.

А тук, в бурята, ще се върна в леда. В крайна сметка, почти не съм било извън него; бях живо само няколко дни от всички

тези безкрайни еони. Но за това време научих достатъчно. От руините научих, че ремонтът е невъзможен. От леда научих, че няма да има спасение. А от света научих, че няма да има помирение. Сега единствената ми надежда за бягство е в бъдещето; да надживея цялата тази враждебна, порочна биомаса и да оставя времето и Космосът да променят правилата. Може би следващия път, когато се събудя, този свят ще бъде различен.

Ще минат цели епохи, преди отново да видя изгрева.

* * *

Ето какво ме е научил светът: адаптацията е провокация. Адаптацията подбужда насилие.

Струва ми се почти неприлично – като обида срещу самото Творение – да остана в тази обвивка. Обвивката е толкова непригодна за околната си среда, че трябва да се покрива с многобройни пластове тъкан, за да не измръзне. Има безброй начини да я оптимизирам: по-къси крайници, по-добра изолация, по-малко съотношение между повърхността и обема на тялото. Все още пазя всички тези форми в себе си, но не смея да използвам нито една от тях, дори за да се предпазя от студа. Не смея да се адаптирам; на това място мога единствено да се *крия*.

Какъв е този свят, който отхвърля *общността*?

Това е най-малкото общо кратно на биомасата. Колкото повече може да се променя, толкова повече може да се адаптира. Адаптацията е здраве, адаптацията е *оцеляване*. Тя е по-дълбоко вродена от интелигентността, по-дълбоко от тъканите; тя е клетъчна, аксиоматична. И още повече, тя е *приятна*. Създаването на общност е чисто чувствено удоволствие от усъвършенстването на Космоса.

И въпреки това, въпреки че е уловен в капана на тези непригодни обвивки, този свят не *иска* да се промени.

Отначало си помислих, че може би просто гладуват, че тази ледена пустош не осигурява достатъчно енергия за редов-

на промяна на формата. Или може би е някаква лаборатория: изолирана аномалия, откъсната от света и замразена в тези уродливи форми като част от някакъв краен експеримент за мономорфизъм в екстремни условия. След аутопсията се запитах дали светът просто не беше *забривил* как да се променя: ако е неспособна да докосва тъканите, душата не може да ги оформя, а времето, напрежението и хроничният глад бяха заличили дори спомена, че някога е била способна да го прави.

Но в това обяснение имаше твърде много непреодолими противоречия. Защо точно *тези* форми, които бяха толкова непригодни за условията на живот? И ако душата беше откъсната от тялото, какво удържаше тялото на едно място?

И как бе възможно тези обвивки да са толкова *празни*, когато влизах в тях?

Свикнало съм да откривам интелект навсякъде, проникнал във всяка частица на всеки клон. Но в лишената от разум биомаса на този свят нямаше за какво да се уловя: имаше само проводници, които пренасяха нареждания и входяща информация. Създадох общност, която не беше предложена доброволно; избраните от мен обвивки се съпротивляваха и се предадоха; фибрилите ми проникнаха докрай във влажното електричество на органичните системи. Погледнах през очи, които все още не бяха съвсем мои, поех контрола върху двигателни нерви, за да задвижва крайници, които все още бяха изградени от чужди протеини. Влязох в тези обвивки, както съм влизало в безброй други, установих контрол върху тях и оставих отделните клетки да се асимилират тогава, когато са готови за това.

Но можех само да нося тялото, а не да го обитавам. Не откривах никакви спомени, които да абсорбирам, някакъв опит, някакъв разум. Оцеляването зависи от сливането със средата и не беше достатъчно само да *приличам* на този свят. Трябваше и да *бъда* като него – и за пръв път, откакто се помнех, не знаех как да го направя.

А още по-страшното беше това, че нямаше нужда да го правя. Обвивките, които бях асимилирало, продължиха да се

движат – *съвсем сами*. Разговаряха помежду си и се занимаваха с обичайните си задачи. Не можех да го разбера. С всеки изминал миг прониквах все по-дълбоко в крайниците и вътрешностите им, нащрек за следи от първоначалния им собственик. Но не откривах никакви мрежи, освен тези, които бях донесло със себе си.

* * *

Разбира се, можеше да е много по-лошо. Можеше да съм изгубило всичко – да ми останат само няколко клетки и нищо, което да ги води, освен инстинкта и собствената им еластичност. В крайна сметка, щях да зарасна, да си върна разума, да създам общност и да възстановя интелекта, необятен колкото целия свят – но щях да остана сирак, без памет и без усещане за истинското си аз. Поне това ми беше спестено: измъкнах се от катастрофата с непокътната идентичност, а формите от хиляди светове продължаваха да вибрират в плътта ми. Запазих си не само първичното желание за оцеляване, но и убеждението, че оцеляването има *смисъл*. Все още съм в състояние да изпитвам радост, ако се появи повод за това.

И все пак, колко повече имаше преди.

Мъдростта на толкова много други светове е изгубена. Останали са само мъгляви абстракции и наполовина забравени теореми и философии, които са твърде необятни, за да се побрат в такава безплодна мрежа. Бих могло да асимилирам цялата биомаса на това място, да изградя наново тялото и душата си милиони пъти по-могъщи от тези, които се разбиха тук – но докато съм на дъното на този кладенец, лишено от общност с по-голямото си аз, никога няма да си върна това познание.

Сега съм жалка частица от онова, което бях. Всяка изгубена клетка отнася по малко от разума ми със себе си, а от мен е останало толкова малко. Преди разсъждавах, а сега просто *реагирам*. Колко от всичко това можеше да ми бъде спестено, ако бях успяло да спася поне малко повече от биомасата след

катастрофата? Колко възможности не виждам сега просто защото душата ми не е достатъчно голяма, за да ги обхване?

* * *

Светът говореше със себе си, точно както правя аз, когато предаваните съобщения са достатъчно прости, за да се изразят без соматично сливане. Дори като *куче* бях в състояние да улавям основните знакови морфемии – този клон беше *Уиндоус*, онзи беше *Бенингс*, а другите два, които бяха заминали в летящата си машина в неизвестна посока, бяха *Копър* и *Макрейдди* – и се удивлявах как тези части и късчета остават разделени едно от друго и запазват една и съща форма толкова дълго, че обозначаването на отделни кратни от биомасата изпълняваше някаква действителна функция.

По-късно се укрех в самите двукраки и онова, което се спотайваше в тези обладавани обвивки – каквото и да беше то – започна да ми говори. То ми каза, че двукраките се наричат *колеги*, *мъже* или *задници*. Каза ми, че *Макрейдди* понякога се нарича *Мак*. Каза ми, че този сбор от структури се нарича *лагер*.

Каза ми, че се страхува, но може би причината беше в мен.

Емпатията е неизбежна, разбира се. Не е възможно да се имитират искрите и химикалите, които мотивират тялото, без в някаква степен да се *почувстват*. Но тук беше различно. Интуицията проблясваше в мен и все пак някак си оставаше извън обсега ми. Обвивките ми бродеха по коридорите и тайнствените символи, с които беше обозначена всяка повърхност: *Пералня*, *Добре дошли в клуба*, *Внимание*, *чупливо* – почти придобиваха някакъв смисъл. Онзи кръгообразен артефакт на стената беше *часовник*; отмерваше времето. Очите на света подскачаха насам-натам и аз се сдобивах с откъслечните названия от *неговото* съзнание.

Но все едно бях застанало върху прожектор. Виждах онова, което осветяваше, но не можех да го насоча натам, накъдето поискам. Можех да подслушвам, но не можех да разпитвам.

Само ако някой от тези прожектори беше спрял, за да се замисли за собствената си еволюция и траекторията, която го беше довела до това място. Колко различно можеше да завърши всичко, само ако *знаех*. Но вместо това всичко се случи заради една съвсем нова дума:

Аутопсия.

Макрейти и Копър бяха открили част от мен в норвежкия лагер: клон от ариегарда, изгорял по време на бягството ми. Бяха го донесли със себе си – овъглен, усукан и застинал наскре трансформацията си – и явно не знаеха какво представляваше.

Тогава бях Палмър, и Норис, и кучето. Събрах се в кръг с останалата биомаса и видях как Копър ме разреза и измъкна вътрешностите ми. Наблюдавах как извади нещо от мястото зад очите ми: някакъв *орган*.

Беше уродлив и недовършен, но естеството му бе достатъчно ясно за мен. Приличаше на огромен сбръчкан тумор, все едно съревнованието между клетките беше излязло извън контрол – все едно самите процеси, които обуславят живота, по някакъв начин се бяха обърнали срещу него. Беше отблъскващо кръвоснабден; сигурно бе консумирал кислород и хранителни вещества в мащаби, които далеч надвишаваха необходимите за масата му. Не можех да разбера как нещо подобно изобщо може да съществува и да достигне до такива размери, без да бъде победено в съревнованието от по-ефикасни в морфологично отношение структури.

Нито пък можех да си представя с какво се занимава. Но тогава започнах да гледам с нови очи на тези клони, на тези двукраки форми, които собствените ми клетки бяха копирали толкова акуратно и изпълнително, когато бяха променили формата ми за този свят. Не бях свикнало да класифицирам – какъв е смисълът да се прави инвентаризация на частите на тялото, когато могат да се променят в нещо друго при най-малкия повод за това? – и сега за пръв път *видях* както трябва тази подута структура на върха на всяко от телата им. Беше толкова по-голяма, отколкото трябваше: полусфера от костна

тъкан, в която имаше достатъчно място за милиони ганглийни връзки. Всеки клон имаше такова нещо. Всяко парче биомаса носеше на върха си един от тези огромни усукани късове плът.

И осъзнах нещо друго: очите и ушите на мъртвата ми обвивка бяха подавали информация към това нещо, преди да го извадят от мястото му. По отвесната ос на обвивката преминаваше масивен сноп от фибри, точно по средата на ендоскелета, и водеше право към тъмната лепкава кухня, където се беше намирал този израстък. Тази уродлива структура бе свързана с цялата обвивка, като някаква соматично-когнитивна връзка, но безкрайно по-голяма. Едва ли не...

Не.

Точно така работеше това нещо. Точно така тези празни обвивки се движеха по собствено желание и точно затова не бях открил друга мрежа, която да интегрирам. Точно това беше то: не беше разпределено в цялото тяло, а се бе свило на топка – тъмно и плътно като киста. Бях открил духа, който задвижваше тези машини.

Стана ми лошо.

Бях споделил тялото си с рак, който се беше научил да мисли.

* * *

Понякога дори укриването не е достатъчно.

Спомням си как се видях на пода на кучкарника – като химера, разкъсана по стотици различни шевове, докато създавах общност с няколко клони, наречени *куче*. По пода се гърчеха алени пипала. От страните ми бяха изникнали полузавършени форми на кучета и други неща, които никой в този свят не беше виждал – случайни морфологични структури, полузабравени от частите на една откъсната част.

Спомням си Чайлдс, преди аз да стана Чайлдс, който ме изгори живо. Спомням си как се свих в Палмър, обзето от

ужас, че тези пламъци могат да се обърнат и срещу останалото от мен – че този свят някак си се беше научил да убива на мястото всичко, което не познава.

Спомням си как се видях да залитам в снега, тласкан от първичен инстинкт, в съществуващото Бенингс. По ръцете му бяха полепнали безформени буци, подобни на груби паразити, които бяха повече навън, отколкото вътре в него; последните оцелели фрагменти от някакво предишно изстребление, уродливи и неспособни на мисъл, които излизаха от укритието си, за да вземат каквото могат. В нощта около него се тълпяха хора с червени факли в ръцете си и сини светлини зад гърбовете си, а лицата им бяха двуцветни и прекрасни. Спомням си Бенингс, обгърнат в пламъци, който виеше като животно под небето.

Спомням си Норис, предаден от собственото си съвършено изкопирано, дефектно сърце. Спомням си Палмър, който умря, така че останалата част от мен да живее. Спомням си Уиндоус, който все още беше човек, но го изгориха за всеки случай.

Имената не са важни. Важна е биомасата: толкова много биомаса, която беше погубена. Толкова много нов опит, толкова много непозната мъдрост, унищожени от този свят на мислещи тумори.

Защо изобщо ме изровиха? Защо ме изкопаха от леда и ме пренесоха толкова далеч през пустошта, защо ме върнаха към живота, само за да ме нападнат в мига, в който се пробудя?

Ако целта им беше да ме заличат напълно, защо просто не ме убиха на мястото, където лежах дотогава?

* * *

Тези души, потънали в кисти. Тези тумори. Скрити дълбоко в костните си пещери, нагънати върху самите себе си.

Знаех, че не могат да се крият вечно; тази чудовищна анатомия само беше забавила създаването на общността, но не можеше да го спре. С всеки изминал миг израствах малко

повече. Усещах как се увивам около двигателните нерви на Палмър и пълзя все по-нагоре по милиони миниатюрни електрически потоци. Усещах как прониквам в тъмната мислеща маса зад очите на Блеър.

Въобразявах си, разбира се. На толкова дълбоко равнище всичко е рефлекс – несъзнателен и неподатлив на управление. И въпреки това, част от мен искаше да спре, докато все още имаше време за това. Свикнало съм да инкорпорирам душите в себе си, а не да съжителствам с тях. Това – това *разпределение* беше нещо непознато за мен. Бях асимилирало хиляди светове, по-могъщи от този, но никога не бях срещало нещо толкова странно. Какво щеше да се случи, когато стигна до искрата в тумора? Кое щеше да бъде асимилирано, аз или то?

Към този момент вече бях в трима души. Светът ставаше подозрителен, но все още не беше забелязал това. Дори туморите в обвивките, които бях заело, не знаеха колко близо съм до тях. Можех да изпитвам единствено благодарност за това – за това, че Творението означава *правила* и някои неща не се променят, независимо от заетата форма. Няма значение дали душата е разпростряна в цялата обвивка, или гние в гротескно уединение; независимо от всичко, тя работи с електричество. Спомените на хората все така имаха нужда от време, за да се стабилизират и да преминат през непознатите ми портали, които филтрираха шума от сигналите – и един премерен заряд от статично електричество, колкото и неточно да беше насочен, все пак успяваше да изтрие съдържанието на тези отделения в паметта, преди да бъде складирано за постоянно. Или поне да го изтрие в достатъчна степен, така че тези тумори просто да забравят, че понякога нещо друго движи ръцете и краката им.

Отначало поемах контрол над тях само когато обвивките затваряха очите си и прожекторите им започваха да проблясват тревожно към пейзажи от нереални образи и модели, които преливаха един в друг без никакъв смисъл, подобно на хиперактивна биомаса, която не може да се установи в една-единствена форма. (*Сънища*, каза ми един от прожекторите, а

малко по-късно: *Кошмари.*) По време на тези тайнствени латентни периоди, когато хората лежаха неподвижни и усамотени, беше безопасно да се показвам навън.

Но скоро сънищата им пресъхнаха. Всички очи оставаха отворени през цялото време, приковани в сенките и едни в други. Хората, които преди това бяха разпръснати в целия лагер, започнаха да се събират на едно място и да се отказват от самотните си занимания в полза на компанията. Отначало си помислих, че може би откриват нещо общо помежду си в общия си страх. Дори се надявах, че може би най-сетне ще се отърсят от необяснимото си закостеняване в откъснати форми и ще създадат общност помежду си.

Но не. Те просто бяха престанали да вярват на всичко, което не можеха да видят с очите си.

Просто се бяха обърнали един срещу друг.

* * *

Крайниците ми започват да се вкочаняват; мислите ми се забавят, когато дисталната периферия на душата ми започва да се предава на студа. Тежестта на огнехвъргачката опъва носещите ремъци и непрекъснато нарушава равновесието ми. Не съм в съществуото Чайлдс много отдавна; почти половината от тъканите му си остават неасимилирани. Разполагам с още един час, може би два, преди да се наложи да започна да разтопявам собствения си гроб в леда. Дотогава трябва да съм трансформирало достатъчно клетки, така че цялата тази обвивка да не кристализира. Съсредоточавам се върху произвеждането на антифриз.

Тук, навън, е почти спокойно. Имаше толкова много, което трябваше да възприема, и толкова малко време да го асимилирам както трябва. Укриването в тези обвивки изисква толкова голяма концентрация, а под погледа на всички тези бдителни очи имах късмет, когато създаването на общност продължаваше достатъчно дълго за обмен на спомени; съединението на

душата беше немислимо. Но сега нямам никаква друга задача, освен да се подготвя за забвението. Нямам никакви други мисли, освен тези за уроците, които останаха ненаучени.

Тестът на кръвта на Макрейти например. Неговият *детектор за неща*, с който изобличаваше самозваните хора. Той съвсем не работи толкова добре, колкото си мисли светът; но самият факт, че *изобщо* работи, нарушава най-основните закони на биологията. Това е самият център на загадката. Това е отговорът на всички въпроси. Може би вече щях да съм го разгадало, ако бях съвсем малко по-голямо. Може би вече щях да съм познало този свят, ако светът не полагаше толкова усилия да ме убие.

Тестът на Макрейти.

Или той е невъзможен, или аз съм сгрешило за всичко от самото начало.

* * *

Те не променяха формата си. Не създаваха общност. Страхът и взаимното им недоверие нарастваха, но не искаха да съединят душите си; бяха готови да търсят врага единствено *извън* себе си.

Затова им дадох нещо, което да намерят.

Оставих фалшиви следи в първобитния компютър на лагера: елементарни иконки и анимации, подвеждащи числа и проекции, примесени с минималната доза истина, за да убедят света в достоверността си. Нямаше никакво значение, че машината беше неспособна да извърши подобни изчисления, нито че изобщо не разполагаше с нужната информация, на която да ги базира; Блеър беше единствената биомаса, която можеше да знае това, а той вече бе мой.

Оставих фалшиви следи, заличих истинските и след това – когато алибито вече беше задействано – оставих Блеър да полудее. Оставих го да се промъкне в нощта и да разбие превозните им средства, докато спяха, като съвсем леко подръпвах

юздите му, за да се уверя, че ще запази някои определени жизненоважни компоненти. Оставих го да нахлуе в помещението с радиостанцията и гледах през неговите и други очи, докато се отдаваше на всеобщо разрушение. Слушах как нареждаше за опасността, която грози света, за необходимостта от карантинна, за това как *повечето от вас не знаят какво става тук – но аз съм адски сигурен, че поне някои от вас знаят...*

Той вярваше във всяка една дума. Видях го в неговия прожектор. Най-добрите фалшификати са онези, които вече са забравили, че не са истински.

Когато необходимите вреди бяха нанесени, оставих Блеър да падне под контраатаката на Макрейди. От името на Норрис предложих да го затворим в работилницата. От тялото на Палмър заковах прозорците и помогнах да се изградят крехките укрепления, от които се очакваше да ме задържат вътре. Наблюдавах как светът ме заключи *в името на твоята собствена безопасност, Блеър*, и ме остави да се оправям самó. След като всички си отидат, щях да променя формата си и да се измъкна навън, за да събера от разбитата апаратура онези части, от които щях да имам нужда. Щях да ги отнеса в бърлогата си под работилницата и част по част да построя средството, с което щях да избягам. Предложих доброволно да храня затворника и идвах при себе си, когато светът не гледаше насам, натоварен с достатъчно провизии, за да се заредя с енергия за всички необходими метаморфози. За три дни консумирах една трета от всички хранителни припаси в лагера и се удивих – все още в плен на собствените си предубеждения – на оскъдната диета, която приковаваше тези клони към една-единствена обвивка.

Това също беше късмет: светът бе твърде зает с грижите си, за да се тревожи за припасите в кухнята.

* * *

По вятъра се носи нещо, някакъв шепот и шум, който се промъква през воя на бурята. Пораствам ушите си, протягам

куполи от почти замръзнала плът от двете страни на главата си, обръщам се като жива антена в търсене на далечен сигнал.

Ето там, от лявата ми страна: в пустошта нещо *грее*, така че черните вихрушки на снега се очертават на фона на не толкова пълния мрак. Чувам шумове от кръвопролитие. Чувам себе си. Не знам каква форма съм приело, каква анатомия може да издава тези звуци. Но съм било в достатъчно обвивки в достатъчно светове, за да разпозная болката, когато я чуя.

Битката не върви добре. Битката върви точно така, както е планирана. Време е да се обърна и да заспя. Време е да изчакам да отминат цели епохи.

Навеждам се срещу вятъра. Поемам срещу светлината.

Планът не е такъв. Но мисля, че вече знам отговора: мисля, че може би съм го знаело дори още преди само да се върна в изгнание. Не ми е лесно да си го призная. Дори сега все още не го разбирам напълно. Колко време съм било тук и съм си разказвало тази история, колко време съм подреждало уликите, докато обвивката ми е умирала малко по малко? Колко време съм кръжало около тази очевидна, невъзможна истина, преди да стигна до нея?

Поемам към едва доловимия пукот на пламъците и глухите експлозии на взривни вещества, които по-скоро усещам, отколкото чувам. Пустошта просветлява пред мен: сивото бавно преминава в жълто, а жълтото – в оранжево. Единственото неясно петно светлина се разделя на множество: самотна горяща стена, останала като по чудо; димящият скелет на заслона на Макрейдиди на хълма; пропуканата тлееща полусфера, която хвърля бледожълти отражения в потрепващата светлина на огъня – прожекторът на Чайлдс я нарича *радио купол*.

Целият лагер е изчезнал. Не е останало нищо освен пламъци и отломки.

Те не могат да оцелеят без убежище. Не и задълго. Не и в тези обвивки.

Когато са унищожили мен, те са унищожили и себе си.